

Repertoriul jurisprudenței

HOTĂRÂREA CURȚII (Camera a patra)

20 octombrie 2022*

„Trimitere preliminară – Controale la frontiere, dreptul de azil și imigrarea – Politica privind azilul – Permis de ședere eliberat resortisanților țărilor terțe care sunt victime ale traficului de persoane sau care au făcut obiectul unei facilitări a imigrației ilegale și care cooperează cu autoritățile competente – Directiva 2004/81/CE – Articolul 6 – Domeniu de aplicare – Resortisant al unei țări terțe care afirmă că a fost victima unei infracțiuni legate de traficul de ființe umane – Beneficiul perioadei de gândire prevăzute la articolul 6 alineatul (1) din această directivă – Interdicția executării unei măsuri de îndepărtare – Noțiune – Domeniu de aplicare – Calculul acestei perioade de gândire – Regulamentul (UE) nr. 604/2013 – Criterii și mecanisme de determinare a statului membru responsabil de examinarea unei cereri de protecție internațională prezentate într-unul dintre statele membre de către un resortisant al unei țări terțe sau de către un apatrid – Transfer către statul membru responsabil de examinarea acestei cereri de protecție internațională”

În cauza C-66/21,

având ca obiect o cerere de decizie preliminară formulată în temeiul articolului 267 TFUE de Rechtbank Den Haag (Tribunalul din Haga, Țările de Jos), prin decizia din 28 ianuarie 2021, primită de Curte la 29 ianuarie 2021, în procedura

O. T. E.

împotriva

Staatssecretaris van Justitie en Veiligheid,

CURTEA (Camera a patra),

compusă din domnul C. Lycourgos, președinte de cameră, doamna L. S. Rossi (raportoare), domnii J.-C. Bonichot și S. Rodin și doamna O. Spineanu-Matei, judecători,

avocat general: domnul J. Richard de la Tour,

grefier: domnul A. Calot Escobar,

având în vedere procedura scrisă,

* Limba de procedură: neerlandeza.

luând în considerare observațiile prezentate:

- pentru guvernul neerlandez, de M. K. Bulterman și P. Huurnink, în calitate de agenți;
- pentru guvernul ceh, de M. Smolek și J. Vlácil, în calitate de agenți;
- pentru guvernul german, de J. Möller și R. Kanitz, în calitate de agenți;
- pentru Comisia Europeană, de C. Cattabriga și F. Wilman, în calitate de agenți,

după ascultarea concluziilor avocatului general în ședința din 2 iunie 2022,

pronunță prezenta

Hotărâre

- 1 Cererea de decizie preliminară privește interpretarea articolului 6 din Directiva 2004/81/CE a Consiliului din 29 aprilie 2004 privind permisul de ședere eliberat resortisanților țărilor terțe care sunt victime ale traficului de persoane sau care au făcut obiectul unei facilitări a imigrației ilegale și care cooperează cu autoritățile competente (JO 2004, L 261, p. 19, Ediție specială, 19/vol. 7, p. 35).
- 2 Această cerere a fost formulată în cadrul unui litigiu între O. T. E., un resortisant nigerian, pe de o parte, și Staatssecretaris van Justitie en Veiligheid (secretarul de stat pentru justiție și securitate, Țările de Jos) (denumit în continuare „secretarul de stat”), pe de altă parte, în legătură cu respingerea de către acesta, fără a fi examinată, a cererii de permis de ședere temporară pe motiv de azil, formulată de reclamantul din litigiul principal, pentru motivul că Republica Italiană era statul membru responsabil de examinarea acestei cereri.

Cadrul juridic

Dreptul Uniunii

Directiva 2004/81

- 3 Considerentele (2), (4) și (9)-(11) ale Directivei 2004/81 au următorul cuprins:

„(2) La reuniunea sa extraordinară de la Tampere din 15 și 16 octombrie 1999, Consiliul European și-a exprimat hotărârea de a combate la sursă imigrația ilegală, în special prin vizarea celor implicați în traficul de persoane și în exploatarea economică a migrantilor. Acesta a recomandat statelor membre să își concentreze eforturile pentru depistarea și dezmembrarea rețelelor criminale, protejând în același timp drepturile victimelor.

[...]

(4) Prezenta directivă se aplică fără a aduce atingere protecției acordate refugiaților, celor ce beneficiază de protecție subsidiară și solicitanților de protecție internațională, în conformitate cu normele de drept internațional privind refugiații și fără a aduce atingere celorlalte instrumente privind drepturile omului.

[...]

(9) Prezenta directivă instituie un permis de ședere destinat victimelor traficului de persoane sau, în cazul în care un stat membru decide extinderea sferei de aplicare a prezentei directive, destinat resortisanților țărilor terțe care au făcut obiectul unei facilitări a imigrației ilegale, pentru care obținerea permisului de ședere reprezintă o incitare suficientă pentru a coopera cu autoritățile competente, supunându-se în același timp unor condiții în vederea evitării abuzurilor.

(10) În acest sens, este necesară stabilirea criteriilor de eliberare a unui permis de ședere, a condițiilor de ședere și a motivelor de refuz de reînnoire sau de retragere a permisului respectiv. Acordarea dreptului de ședere în temeiul prezentei directive se face în anumite condiții și are un caracter provizoriu.

(11) Resortisanții țărilor terțe în cauză trebuie să fie informați cu privire la posibilitatea de a obține permisul de ședere respectiv și să dispună de o perioadă de gândire. Aceasta le oferă posibilitatea să decidă în cunoștință de cauză dacă să coopereze sau nu cu autoritățile polițienești și judiciare și alte autorități competente – având în vedere eventualele riscuri – pentru a coopera în mod liber și, prin urmare, mai eficace.”

4 Articolul 1 din această directivă prevede:

„Prezenta directivă are ca obiect definirea condițiilor de acordare a permiselor de ședere cu durată limitată, în funcție de durata procedurii interne aplicabile, resortisanților țărilor terțe care cooperează în combaterea traficului de persoane sau a facilitării imigrației ilegale.”

5 Articolul 2 din directiva menționată prevede:

„În sensul prezentei directive:

[...]

(d) «măsură de executare a unei decizii de îndepărtare» înseamnă orice măsură luată de un stat membru în scopul executării deciziei luate de autoritățile competente care dispune îndepărtarea unui resortisant al unei țări terțe;

(e) «permis de ședere» înseamnă orice autorizație eliberată de un stat membru care permite unui resortisant al unei țări terțe care îndeplinește condițiile menționate în prezenta directivă să rezide legal pe teritoriul său;

[...]”

6 Articolul 3 alineatul (1) din aceeași directivă prevede:

„Statele membre aplică prezenta directivă resortisanților țărilor terțe care sunt sau au fost victime ale unor infracțiuni de trafic de ființe umane, chiar în cazul în care au intrat în mod ilegal pe teritoriul statelor membre.”

7 Articolul 5 primul paragraf din Directiva 2004/81 are următorul cuprins:

„În cazul în care autoritățile competente ale unui stat membru consideră că un resortisant al unei țări terțe poate intra în sfera de aplicare a prezentei directive, acestea informează persoana în cauză cu privire la posibilitățile oferite de directiva respectivă.”

8 Articolul 6 din această directivă, intitulat „Perioada de gândire”, prevede:

„(1) Statele membre garantează că resortisanții țărilor terțe în cauză beneficiază de o perioadă de gândire care să le permită recuperarea și să se sustragă influenței autorilor infracțiunilor, astfel încât să poată decide în deplină cunoștință de cauză dacă să coopereze sau nu cu autoritățile competente.

Durata și începutul perioadei menționate la primul paragraf se stabilesc în conformitate cu legislația internă.

(2) În timpul perioadei de gândire și până la pronunțarea autorităților competente, resortisanții țărilor terțe în cauză au acces la tratamentul prevăzut la articolul 7 și nicio măsură de îndepărtare nu poate fi executată împotriva acestora.

(3) Perioada de gândire nu conferă un drept de ședere în temeiul prezentei directive.

(4) Statul membru poate pune capăt oricând perioadei de gândire în cazul în care autoritățile competente stabilesc că persoana în cauză a intrat din nou în legătură în mod activ, voluntar și din proprie inițiativă cu autorii infracțiunilor menționate la articolul 2 literele (b) și (c) sau din motive privind ordinea publică și protecția siguranței interne.”

9 Articolul 7 din directiva menționată, intitulat „Tratamentul acordat înainte de eliberarea permisului de ședere”, prevede:

„(1) Statele membre garantează resortisanților țărilor terțe în cauză, care nu dispun de resurse suficiente, condiții de viață în măsură să le asigure subzistența, precum și acces la îngrijiri medicale de urgență. Acestea satisfac nevoile speciale ale persoanelor celor mai vulnerabile, inclusiv, în funcție de situație și în cazul în care legislația internă prevede acest lucru, prin acordarea de asistență psihologică.

(2) În aplicarea prezentei directive, statele membre țin seama în mod corespunzător de nevoile privind siguranța și protecția resortisanților țărilor terțe în cauză, în conformitate cu legislația internă.

[...]”

- 10 Articolul 8 din aceeași directivă, intitulat „Eliberarea și reînnoirea permisului de ședere”, prevede la alineatul (1):

„La expirarea perioadei de gândire sau înainte de expirarea perioadei respective, în cazul în care autoritățile competente consideră că resortisantul țării terțe în cauză îndeplinește criteriul prevăzut la litera (b), statul membru examinează:

- (a) dacă este oportună prelungirea șederii persoanei respective pe teritoriul său în scopul anchetei sau procedurii judiciare și
- (b) dacă persoana interesată manifestă voința clară de a coopera și
- (c) dacă a rupt orice legătură cu presupușii autori ai faptelor ce pot fi considerate drept una dintre infracțiunile menționate la articolul 2 literele (b) și (c).”

Regulamentul Dublin III

- 11 Regulamentul (CE) nr. 343/2003 al Consiliului din 18 februarie 2003 de stabilire a criteriilor și mecanismelor de determinare a statului membru responsabil de examinarea unei cereri de azil prezentate într-unul dintre statele membre de către un resortisant al unei țări terțe (JO 2003, L 50, p. 1, Ediție specială, 19/vol. 6, p. 56) a fost abrogat și înlocuit, cu efect de la 18 iulie 2013, prin Regulamentul (UE) nr. 604/2013 al Parlamentului European și al Consiliului din 26 iunie 2013 de stabilire a criteriilor și mecanismelor de determinare a statului membru responsabil de examinarea unei cereri de protecție internațională prezentate într-unul dintre statele membre de către un resortisant al unei țări terțe sau de către un apatrid (JO 2013, L 180, p. 31) (denumit în continuare „Regulamentul Dublin III”).

- 12 Articolul 1 din Regulamentul Dublin III prevede:

„Prezentul regulament stabilește criteriile și mecanismele de determinare a statului membru responsabil de examinarea unei cereri de protecție internațională prezentate într-unul dintre statele membre de către un resortisant al unei țări terțe sau de către un apatrid (denumit în continuare «statul membru responsabil»).

- 13 Articolul 21 din acest regulament, intitulat „Prezentarea unei cereri de preluare”, prevede la alineatul (1):

„Atunci când un stat membru în care s-a prezentat o cerere de protecție internațională consideră că alt stat membru este responsabil de examinarea cererii, acesta poate, pe cât de repede posibil și în orice caz în termen de trei luni de la data la care a fost prezentată cererea în sensul articolului 20 alineatul (2), cere celui alt stat membru să preia solicitantul.

Fără a aduce atingere primului paragraf, în cazul în care există un rezultat pozitiv transmis de Eurodac referitor la datele înregistrate în temeiul articolului 14 din Regulamentul (UE) nr. 603/2013 [al Parlamentului European și al Consiliului din 26 iunie 2013 privind instituirea sistemului „Eurodac” pentru compararea amprentelor digitale în scopul aplicării eficiente a Regulamentului (UE) nr. 604/2013 de stabilire a criteriilor și mecanismelor de determinare a statului membru responsabil de examinarea unei cereri de protecție internațională prezentate într-unul dintre statele membre de către un resortisant al unei țări terțe sau de către un apatrid și privind cererile autorităților de aplicare a legii din statele membre și a Europol de comparare a datelor Eurodac în scopul asigurării respectării

aplicării legii și de modificare a Regulamentului (UE) nr. 1077/2011 de instituire a Agenției europene pentru gestionarea operațională a sistemelor informatice la scară largă, în spațiul de libertate, securitate și justiție (JO 2013, L 180, p. 1)], cererea se trimite în termen de două luni de la primirea rezultatului pozitiv, în temeiul articolului 15 alineatul (2) din regulamentul respectiv.

Atunci când cererea de preluare a unui solicitant nu este prezentată în termenele prevăzute la primul și al doilea paragraf, responsabilitatea pentru examinarea cererii de protecție internațională aparține statului membru în care s-a prezentat cererea.”

14 Articolul 26 alineatul (1) prima teză din Regulamentul Dublin III prevede:

„Atunci când statul membru solicitat acceptă să preia sau să reprimească solicitantul sau altă persoană menționată la articolul 18 alineatul (1) litera (c) sau (d), statul membru solicitant notifică persoanei în cauză decizia de a o transfera către statul membru responsabil și, după caz, decizia de a nu examina cererea acesteia de protecție internațională.”

15 Articolul 27 din acest regulament, intitulat „Căi de atac”, prevede:

„(1) Solicitantul sau altă persoană menționată la articolul 18 alineatul (1) litera (c) sau (d) are dreptul la o cale eficientă de atac, sub forma unui apel sau unei revizuirii, în fapt și în drept, împotriva unei decizii de transfer în fața unei instanțe naționale.

(2) Statele membre prevăd un termen rezonabil în care persoana în cauză să își poată exercita dreptul de a recurge la o cale eficientă de atac în temeiul alineatului (1).

(3) În scopul exercitării unui apel sau a unei revizuirii a deciziei de transfer, statele membre prevăd următoarele în dreptul lor intern:

(a) apelul sau revizuirea conferă persoanei în cauză dreptul de a rămâne pe teritoriul statului membru în cauză în așteptarea pronunțării unei hotărâri privind apelul sau revizuirea; sau

(b) transferul se suspendă automat, iar această suspendare expiră după o perioadă rezonabilă de timp în cursul căreia o instanță națională, în urma examinării atente și riguroase a cererii, să fi decis cu privire la efectul suspensiv al apelului sau al revizuirii; sau

(c) persoana în cauză are posibilitatea de a solicita, într-un termen rezonabil, unei instanțe naționale suspendarea punerii în aplicare a deciziei de transfer până la pronunțarea unei hotărâri privind apelul sau revizuirea. [...]

16 Articolul 29 din regulamentul menționat prevede:

„(1) Transferul solicitantului sau a altei persoane menționate la articolul 18 alineatul (1) litera (c) sau (d) din statul membru solicitant către statul membru responsabil se face în conformitate cu dreptul intern al statului membru solicitant, după consultări între cele două state membre în cauză, cât de repede posibil, și în cel mult șase luni de la acceptarea cererii de a prelua sau reprimi persoana în cauză sau de la hotărârea definitivă privind apelul sau revizuirea atunci când efectul suspensiv există în conformitate cu articolul 27 alineatul (3).

[...]

(2) Atunci când transferul nu se efectuează în termenul de șase luni, statul membru responsabil este exonerat de obligația de a prelua sau reprimi persoana în cauză și responsabilitatea se transferă statului membru solicitant. Acest termen poate fi prelungit până la maximum un an în cazul în care transferul nu a putut fi efectuat datorită detenției în închisoare a persoanei în cauză sau până la maximum optsprezece luni în cazul în care persoana în cauză se sustrage procedurii.

[...]

Directiva 2001/40/CE

- 17 Articolul 1 alineatul (1) din Directiva 2001/40/CE a Consiliului din 28 mai 2001 privind recunoașterea reciprocă a deciziilor de îndepărtare a resortisanților țărilor terțe (JO 2001, L 149, p. 34, Ediție specială, 19/vol. 3, p. 124) prevede:

„Fără a aduce atingere, pe de o parte, obligațiilor care decurg din articolul 23 și, pe de altă parte, aplicării articolului 96 din Convenția de aplicare a acordului Schengen din 14 iunie 1985 [între guvernele statelor din Uniunea Economică Benelux, Republicii Federale Germania și Republicii Franceze privind eliminarea treptată a controalelor la frontierele comune (JO 2000, L 239, p. 19)], semnată la Schengen la 19 iunie 1990 [...], obiectul prezentei directive este de a permite recunoașterea unei decizii de îndepărtare luată de o autoritate competentă a unui stat membru, denumit în continuare «stat membru autor», împotriva unui resortisant al unei țări terțe care se găsește pe teritoriul unui alt stat membru, denumit în continuare «stat membru de executare».”

- 18 Articolul 2 din această directivă prevede:

„În sensul prezentei directive, se înțelege prin:

[...]

- (b) «decizie de îndepărtare»: orice decizie dispunând îndepărtarea, luată de autoritatea administrativă competentă a statului membru autor;

[...]

Directiva 2004/38/CE

- 19 Articolul 28 alineatele (1) și (2) din Directiva 2004/38/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 29 aprilie 2004 privind dreptul la liberă circulație și ședere pe teritoriul statelor membre pentru cetățenii Uniunii și membrii familiilor acestora, de modificare a Regulamentului (CEE) nr. 1612/68 și de abrogare a Directivelor 64/221/CEE, 68/360/CEE, 72/194/CEE, 73/148/CEE, 75/34/CEE, 75/35/CEE, 90/364/CEE, 90/365/CEE și 93/96/CEE (JO 2004, L 158, p. 77, rectificări în JO 2004, L 229, p. 35 și în JO 2005, L 197, p. 34, Ediție specială, 05/vol. 7, p. 56) prevede:

„(1) Înainte de a lua o decizie de expulzare de pe teritoriul său din motive de ordine publică sau siguranță publică, statul membru gazdă ia în considerare diverși factori precum durata șederii individului respectiv pe teritoriul său, vârsta acestuia, starea lui de sănătate, situația sa familială și economică, integrarea sa socială și culturală în statul membru gazdă și legăturile sale cu țara de origine.

(2) Statul membru gazdă nu poate lua o decizie de expulzare împotriva unui cetățean al Uniunii sau a membrilor familiei sale, indiferent de cetățenie, care au dobândit dreptul de ședere permanentă pe teritoriul său, cu excepția cazurilor în care există motive imperative [a se citi «motive grave»] de ordine publică sau siguranță publică.”

Dreptul neerlandez

- 20 Articolul 8 din Wet tot algehele herziening van de Vreemdelingenwet (Vreemdelingenwet 2000) [Legea privind modificarea generală a Legii privind străinii (Legea privind străinii din 2000)] din 23 noiembrie 2000 (Stb. 2000, nr. 496), în versiunea aplicabilă litigiului principal (denumită în continuare „Legea privind străinii”), prevede:

„Un ressortisant străin nu are drept de ședere legală în Țările de Jos decât:

[...]

k) în perioada în care ministrul îi dă posibilitatea să formuleze o plângere pentru încălcarea articolului 273f din Wetboek van Strafrecht (Codul penal)[, privind traficul de ființe umane]”.

- 21 Articolul 30 alineatul 1 din Legea privind străinii precizează că o cerere de acordare a unui permis de ședere pe durată determinată nu este examinată dacă s-a stabilit, în temeiul Regulamentului Dublin III, că un alt stat membru este responsabil de examinarea acestei cereri.

- 22 Secțiunea B8/3.1 din Vreemdelingencirculaire 2000 (Circulara din 2000 privind străinii), în versiunea aplicabilă litigiului principal (denumită în continuare „Circulara privind străinii”), are următorul cuprins:

„Comandantul Koninklijke Marechaussee (Jandarmeria, Țările de Jos, denumită în continuare «KMar») dispune de aceleași competențe ca și cele de care dispune șeful poliției naționale în măsura în care există indicii referitoare la traficul de ființe umane în ceea ce privește un străin. [...]

Immigratie- en Naturalisatiedienst (Serviciul pentru Imigrație și Naturalizare, Țările de Jos, denumit în continuare «IND») distinge trei situații în materia dreptului de ședere în ceea ce privește dreptul de ședere temporară al victimelor și al martorilor-denunțatori ai traficului de ființe umane:

1. perioada de gândire pentru victimele traficului de ființe umane,
2. permisul de ședere pentru victimele traficului de ființe umane și
3. permisul de ședere pentru martorii-denunțatori ai traficului de ființe umane.

1. Perioada de gândire

În temeiul articolului 8 litera k din Legea privind străinii, presupuselor victime ale traficului de ființe umane li se acordă o perioadă de gândire de maximum trei luni, în care acestea trebuie să decidă dacă doresc să formuleze o plângere pentru trafic de ființe umane sau să coopereze în alt mod la ancheta sau la cercetarea penală cu privire la o persoană suspectată de trafic de ființe umane sau la judecarea persoanei respective pe fond ori dacă renunță la aceasta.

Poliția sau KMar oferă presupusei victime o perioadă de gândire încă de la cel mai mic indiciu privind traficul de ființe umane și/sau la intervenția Inspectie Sociale Zaken en Werkgelegenheid (Inspectoratul pentru Protecție Socială și Muncă, Țările de Jos) [...].

În perioada de gândire, IND suspendă transferul în afara Țărilor de Jos a presupusei victime a traficului de ființe umane.

Perioada de gândire este un termen care se acordă o singură dată și care nu poate fi prelungit.

Perioada de gândire este deschisă exclusiv resortisanților străini aflați în situație de ședere ilegală în Țările de Jos și care:

- sunt sau au fost victimele unei infracțiuni prevăzute la articolul 273f din Codul penal;
- nu au fost încă victime în Țările de Jos ale unei infracțiuni prevăzute la articolul 273f din Codul penal, dar sunt eventual victime ale traficului de ființe umane, sau
- nu au avut acces pe teritoriul Țărilor de Jos, dar sunt eventual victime ale traficului de ființe umane, înțelegându-se că KMar, la nevoie împreună cu Ministerul Public, oferă posibilitatea de a beneficia de perioada de gândire la cel mai mic indiciu privind traficul de ființe umane.

Beneficiul perioadei de gândire nu este deschis martorilor-denuțători ai traficului de persoane.

IND acordă perioada de gândire resortisanților străini luați în custodie publică exclusiv cu acordul Ministerului Public și al poliției sau al KMar.

În perioada de gândire, presupusa victimă trebuie să se prezinte o dată pe lună la unitatea regională de poliție sau de KMar de care depinde din punct de vedere administrativ.

Perioada de gândire se încheie în momentul în care:

- poliția sau KMar constată că, în perioada de gândire, presupusa victimă s-a deplasat «către o destinație necunoscută»;
- presupusa victimă comunică în perioada de gândire că renunță la formularea unei plângeri sau la a coopera în alt mod la ancheta sau la cercetarea penală cu privire la persoana suspectată de trafic de ființe umane ori la judecarea acestei persoane pe fond;
- presupusa victimă a formulat o plângere privind traficul de ființe umane și a semnat procesul-verbal sau a cooperat la ancheta sau la cercetarea penală cu privire la persoana suspectată de trafic de ființe umane ori la judecarea acestei persoane pe fond, sau
- presupusa victimă depune o cerere de acordare a unui permis de ședere (în alt temei decât cel prevăzut de prezentul alineat).

La expirarea perioadei de gândire, IND ridică măsura suspendării transferului persoanei în cauză.”

Situația de fapt din litigiul principal și întrebările preliminare

- 23 După ce a depus trei cereri de azil în Italia, precum și o cerere de azil suplimentară în Belgia, reclamantul din litigiul principal, cetățean nigerian, a solicitat azil în Țările de Jos la 26 aprilie 2019.
- 24 La 3 iunie 2019, Regatul Țărilor de Jos a prezentat Republicii Italiene o cerere de reprimire a persoanei în cauză, în temeiul articolului 18 alineatul (1) litera (d) din Regulamentul Dublin III. Republica Italiană a acceptat această reprimire la 13 iunie 2019.
- 25 La 18 iulie 2019, secretarul de stat l-a informat pe reclamantul din litigiul principal cu privire la intenția sa de a-i respinge cererea de azil fără examinare, dat fiind că Republica Italiană era statul membru responsabil de examinarea cererii acestuia, în temeiul Regulamentului Dublin III.
- 26 La 30 iulie 2019, reclamantul din litigiul principal a declarat că a fost victima traficului de ființe umane în Italia și că l-a recunoscut pe unul dintre autorii acestei infracțiuni într-un centru de primire din Țările de Jos. El a fost ascultat cu privire la acest aspect de poliția străinilor.
- 27 Prin decizia din 12 august 2019, secretarul de stat a refuzat să examineze cererea reclamantului din litigiul principal privind eliberarea unui permis de ședere temporară cu titlu de azil, pentru motivul că Republica Italiană era statul membru responsabil în temeiul Regulamentului Dublin III. Prin această decizie, secretarul de stat a dispus transferul reclamantului din litigiul principal în Italia.
- 28 La 3 octombrie 2019, reclamantul din litigiul principal a formulat o plângere în fața autorităților neerlandeze pentru motivul că fusese victima traficului de ființe umane.
- 29 Potrivit elementelor prezentate Curții, Ministerul Public ar fi concluzionat, după examinare, că nu exista niciun indiciu în Țările de Jos care să susțină plângerea reclamantului din litigiul principal. Întrucât cooperarea reclamantului din litigiul principal la o anchetă penală în Țările de Jos nu era necesară, plângerea acestuia din urmă ar fi fost clasată definitiv.
- 30 Reclamantul din litigiul principal a formulat o acțiune împotriva deciziei din 12 august 2019 la instanța de trimitere. Acesta arată, printre altele, că decizia menționată este nelegală în măsura în care, în conformitate cu articolul 6 din Directiva 2004/81, ar fi trebuit să i se acorde o perioadă de gândire.
- 31 Potrivit instanței de trimitere, întrebările care se ridică sunt dacă reclamantului din litigiul principal ar fi trebuit să i se acorde, la un anumit moment ulterior datei de 30 iulie 2019, perioada de gândire prevăzută la articolul 6 alineatul (1) din Directiva 2004/81 și, în cazul unui răspuns afirmativ, dacă secretarul de stat putea, în condițiile în care această perioadă de gândire nu fusese acordată, să ia măsuri pentru pregătirea îndepărtării de pe teritoriul neerlandez a reclamantului din litigiul principal și, în continuarea acestei întrebări, dacă decizia din 12 august 2019 constituie o măsură de îndepărtare în sensul articolului 6 alineatul (2) din această directivă. Pe de altă parte, instanța de trimitere se întreabă care sunt consecințele care trebuie deduse din împrejurarea că, în afara elementelor indicate în circulara privind străinii, dreptul neerlandez nu stabilește nici durata, nici momentul la care începe această perioadă de gândire și că, prin urmare, articolul 6 alineatul (1) din Directiva 2004/81 nu a fost transpus în acest drept.

- 32 În aceste condiții, Rechtbank Den Haag (Tribunalul din Haga, Țările de Jos) a hotărât să suspende judecarea cauzei și să adreseze Curții următoarele întrebări preliminare:
- „1) a) Dat fiind că Regatul Țărilor de Jos nu a stabilit în dreptul intern începutul perioadei de gândire prevăzute la articolul 6 alineatul (1) din [Directiva 2004/81], această dispoziție trebuie interpretată în sensul că perioada de gândire începe de drept la momentul în care resortisantul țării terțe semnalează autorităților neerlandeze traficul de ființe umane?
b) Dat fiind că Regatul Țărilor de Jos nu a stabilit în dreptul intern durata perioadei de gândire prevăzute la articolul 6 alineatul (1) din [Directiva 2004/81], această dispoziție trebuie interpretată în sensul că perioada de gândire încetează de drept după ce traficul de ființe umane a fost denunțat sau după ce resortisantul în cauză al unei țări terțe își exprimă dorința de a renunța la depunerea unui denunț?
- 2) Prin «măsuri de îndepărtare» în sensul articolului 6 alineatul (2) din [Directiva 2004/81] trebuie să se înțeleagă de asemenea măsurile de îndepărtare a unui resortisant al unei țări terțe de pe teritoriul statului membru pe teritoriul altui stat membru?
- 3) a) Articolul 6 alineatul (2) din [Directiva 2004/81] se opune adoptării unei decizii de transfer în perioada de gândire prevăzută la alineatul (1) al acestui articol?
b) Articolul 6 alineatul (2) din [Directiva 2004/81] se opune executării unei decizii de transfer deja adoptate sau pregătirii executării acesteia în perioada de gândire prevăzută la alineatul (1) al acestui articol?”

Cu privire la cererea de decizie preliminară

Cu privire la admisibilitate

- 33 Guvernele neerlandez și ceh exprimă îndoieli cu privire la relevanța pentru soluționarea litigiului principal a întrebărilor preliminare adresate.
- 34 Potrivit guvernului ceh, interpretarea articolului 6 din Directiva 2004/81 solicitată de instanța de trimitere este vădit lipsită de legătură cu situația reclamantului din litigiul principal. Astfel, pe de o parte, acesta din urmă s-ar limita la a afirma că a fost victima unor infracțiuni legate de traficul de ființe umane, în timp ce, potrivit articolului 3 din Directiva 2004/81, aceasta nu s-ar aplica decât resortisanților țărilor terțe „care sunt sau au fost” victime ale unor astfel de infracțiuni. Pe de altă parte, guvernul ceh arată că din cererea de decizie preliminară nu reiese că autoritățile competente ar fi examinat aspectul dacă reclamantul din litigiul principal intra în domeniul de aplicare al Directivei 2004/81, în temeiul articolului 5 primul paragraf din această directivă.
- 35 Guvernul neerlandez susține, la rândul său, că articolul 6 din directiva menționată nu este aplicabil unui resortisant al unei țări terțe care, astfel cum s-ar întâmpla cu reclamantul din litigiul principal, se află în situație de ședere ilegală pe teritoriul statului membru în cauză, în calitatea sa de solicitant de protecție internațională.
- 36 În această privință trebuie amintit că, potrivit unei jurisprudențe constante a Curții, întrebările privind dreptul Uniunii beneficiază de o prezumție de relevanță. Curtea poate refuza să se pronunțe asupra unei întrebări preliminare adresate de o instanță națională numai dacă este evident că interpretarea solicitată a dreptului Uniunii nu are nicio legătură cu realitatea sau cu obiectul litigiului principal, atunci când problema este de natură ipotetică sau atunci când Curtea

nu dispune de elementele de fapt și de drept necesare pentru a răspunde în mod util la întrebările care i-au fost adresate [Hotărârea din 15 decembrie 1995, *Bosman*, C-415/93, EU:C:1995:463, punctele 59 și 61, precum și Hotărârea din 25 noiembrie 2021, *État luxembourgeois* (Informații referitoare la un grup de contribuabili), C-437/19, EU:C:2021:953, punctul 81].

- 37 Necesitatea de a ajunge la o interpretare a dreptului Uniunii care să fie utilă instanței naționale impune de altfel definirea de către aceasta din urmă a cadrului factual și normativ în care se înscriu întrebările adresate sau cel puțin explicarea ipotezelor de fapt pe care se întemeiază aceste întrebări. În plus, decizia de trimitere trebuie să indice motivele exacte care au determinat instanța națională să ridice problema interpretării dreptului Uniunii și să considere necesar să adreseze Curții o întrebare preliminară [Hotărârea din 10 martie 2022, *Commissioners for Her Majesty's Revenue and Customs* (Asigurare de sănătate completă), C-247/20, EU:C:2022:177, punctul 75 și jurisprudența citată].
- 38 În speță, cererea de decizie preliminară privește în esență aspectul dacă, începând din momentul în care reclamantul din litigiul principal, un resortisant nigerian care a prezentat o cerere de protecție internațională în Țările de Jos după ce făcuse același lucru în Italia și în Belgia, a declarat autorităților neerlandeze că fusese victima unor infracțiuni legate de traficul de ființe umane atât în Italia, cât și în Țările de Jos, aceste autorități ar fi trebuit să îi acorde perioada de gândire prevăzută la articolul 6 alineatul (1) din Directiva 2004/81 înainte de a putea fi adoptată în mod legal decizia din 12 august 2019 privind transferul persoanei în cauză pe teritoriul Republicii Italiene, în temeiul Regulamentului Dublin III, decizie cu privire la care instanța de trimitere se întreabă de asemenea dacă trebuie calificată drept „măsură de îndepărtare” în sensul articolului 6 alineatul (2) din Directiva 2004/81.
- 39 În consecință, întrucât instanța de trimitere este chemată să soluționeze problema dacă în litigiul principal autoritățile neerlandeze au încălcat articolul 6 din Directiva 2004/81 atunci când i-au refuzat reclamantului din litigiul principal garanțiile oferite în temeiul acestui articol, nu rezultă nicidecum că interpretarea solicitată a dreptului Uniunii este vădit lipsită de legătură cu realitatea sau cu obiectul litigiului principal.
- 40 În aceste condiții, obiecția guvernelor neerlandez și ceh, întemeiată pe inaplicabilitatea articolului 6 din Directiva 2004/81 în litigiul principal, nu are legătură cu admisibilitatea cererii de decizie preliminară, ci ține de examinarea pe fond a întrebărilor (a se vedea în acest sens Hotărârea din 19 martie 2020, „*Agro In 2001*”, C-234/18, EU:C:2020:221, punctul 44, și Hotărârea din 28 octombrie 2021, *Komisia za protivodeystvie na koruptsiyata i za otnemane na nezakonno pridobitoto imushtestvo*, C-319/19, EU:C:2021:883, punctul 25).
- 41 În consecință, cererea de decizie preliminară este admisibilă.

Cu privire la fond

- 42 În ceea ce privește ordinea de examinare a întrebărilor adresate în cererea de decizie preliminară, trebuie să se răspundă mai întâi la a doua întrebare, care are ca obiect interpretarea noțiunii de „măsură de îndepărtare”, în sensul articolului 6 alineatul (2) din Directiva 2004/81, și aspectul dacă în sfera acestei noțiuni intră și o decizie prin care un stat membru transferă un resortisant al unei țări terțe către un alt stat membru în temeiul Regulamentului Dublin III. Trebuie să se răspundă apoi la a treia întrebare, prin care această instanță ridică problema domeniului de

aplicare al interdicției prevăzute la articolul 6 alineatul (2) din Directiva 2004/81. În sfârșit, trebuie să se examineze prima întrebare, prin care instanța de trimitere ridică problema regulilor de calcul aplicabile perioadei de gândire prevăzute la articolul 6 alineatul (1) din această directivă.

Cu privire la a doua întrebare

– Observații introductive

- 43 Înainte de a proceda la examinarea celei de a doua întrebări, trebuie să se răspundă, în primul rând, la argumentul invocat de guvernul ceh, menționat la punctul 34 din prezenta hotărâre, potrivit căruia, în esență, de perioada de gândire instituită la articolul 6 din Directiva 2004/81 nu trebuie să beneficieze un resortisant al unei țări terțe care se limitează la a afirma că a fost victima unor infracțiuni legate de traficul de ființe umane.
- 44 În această privință trebuie arătat că, potrivit articolului 1 din Directiva 2004/81, aceasta are ca obiect definirea condițiilor de acordare a permiselor de ședere cu durată limitată resortisanților țărilor terțe care cooperează în combaterea traficului de persoane sau a facilitării imigrației ilegale.
- 45 În temeiul articolului 3 alineatul (1) din această directivă, statele membre o aplică resortisanților țărilor terțe care sunt sau au fost victime ale unor infracțiuni de trafic de ființe umane, chiar dacă au intrat în mod ilegal pe teritoriul statelor membre.
- 46 Articolul 5 primul paragraf din directiva menționată instituie obligația autorităților naționale competente de a informa orice resortisant al unei țări terțe cu privire la garanțiile oferite de aceeași directivă atunci când consideră că el „poate intra în sfera de aplicare” a acesteia. Printre garanțiile respective figurează, potrivit considerentului (11) al Directivei 2004/81, dreptul de a beneficia de perioada de gândire prevăzută la articolul 6 alineatul (1) din aceasta.
- 47 Obiectul acestei perioade de gândire este, conform articolului 6 alineatul (1) din această directivă, de a garanta că resortisanții țărilor terțe în cauză pot să se recupereze și să se sustragă influenței autorilor infracțiunilor ale căror victime sunt sau au fost, astfel încât acești resortisanți să fie în măsură să decidă în cunoștință de cauză să coopereze sau să nu coopereze cu autoritățile competente în această privință.
- 48 Potrivit articolului 6 alineatul (2) din directiva menționată, în perioada de gândire și până la pronunțarea autorităților competente, resortisanții țărilor terțe în cauză au acces la tratamentul prevăzut la articolul 7 din aceasta și nicio măsură de îndepărtare nu poate fi executată împotriva lor.
- 49 Precizând că măsurile de care beneficiază acești resortisanți ai unor țări terțe în perioada de gândire se aplică „până la pronunțarea autorităților competente”, articolul 6 alineatul (2) din Directiva 2004/81 face trimitere implicit la articolul 8 din această directivă, în temeiul căruia un permis de ședere poate fi acordat, în anumite condiții, acestor resortisanți la expirarea perioadei de gândire sau înainte de expirarea perioadei respective. Or, din cuprinsul articolului 8 alineatul (1) din directiva menționată și în special din cel al literei (c) a acestuia rezultă că acordarea unui astfel de drept de ședere nu necesită să se dovedească faptul că resortisanții respectivi sunt sau au fost victimele infracțiunilor legate de traficul de ființe umane. Rezultă *a fortiori* că aceiași resortisanți pot beneficia de perioada de gândire consacrată la articolul 6 din aceeași directivă chiar dacă nu s-a stabilit că sunt sau au fost victimele unor asemenea infracțiuni.

În această privință, din coroborarea articolelor 5 și 6 din Directiva 2004/81 reiese că o atare perioadă de gândire trebuie recunoscută oricărui resortisant al unei țări terțe de îndată ce statul membru în cauză are motive rezonabile să considere că acest resortisant poate să fie sau să fi fost victima unor infracțiuni legate de traficul de ființe umane, ceea ce se întâmplă în mod necesar atunci când resortisantul în cauză invocă, în fața uneia dintre autoritățile chemate să decidă în legătură cu situația sa, într-un mod suficient de plauzibil că suferă sau că a suferit tratamente de acest fel.

- 50 În speță, din dosarul de care dispune Curtea reiese că, anterior adoptării deciziei din 12 august 2019, a cărei legalitate trebuie să o controleze instanța de trimitere, reclamantul din litigiul principal a susținut că a fost victima traficului de ființe umane, a declarat că intenționează să depună plângere în acest temei și a arătat că l-a recunoscut unul dintre autorii acestei infracțiuni într-un centru de primire din Țările de Jos. Așadar, se pare că reclamantul din litigiul principal a susținut, în mod suficient de plauzibil, că a fost victima traficului de ființe umane, aspect a cărui verificare va reveni însă instanței de trimitere.
- 51 În al doilea rând, în ceea ce privește argumentul invocat de guvernul neerlandez potrivit căruia perioada de gândire prevăzută la articolul 6 din Directiva 2004/81 ar fi, prin natura sa, inaplicabilă în privința unui solicitant de protecție internațională în măsura în care acesta din urmă ar locui în mod legal pe teritoriul unui stat membru și, prin urmare, nu ar intra în domeniul de aplicare al acestei directive, trebuie să se observe că nicio dispoziție din directiva menționată nu distinge resortisanții țărilor terțe în cauză în funcție de șederea lor, legală sau ilegală, pe teritoriul statelor membre. Dimpotrivă, întrucât arată, la articolul 3 alineatul (1), că se aplică victimelor infracțiunilor de trafic de ființe umane „chiar în cazul în care” ele „au intrat în mod ilegal pe teritoriul statelor membre”, această directivă nu exclude în niciun caz posibilitatea ca astfel de victime, care ar fi intrat și ar avea reședința legală pe teritoriul unui stat membru, să beneficieze de garanțiile acordate de directiva respectivă.
- 52 În plus, din considerentul (4) al Directivei 2004/81 rezultă că drepturile pe care aceasta le conferă anumitor resortisanți ai unor țări terțe nu aduc atingere, printre altele, garanțiilor care decurg pentru aceștia din eventuala lor calitate de solicitanți de protecție internațională. Rezultă că legiuitorul Uniunii nu a exclus nicidecum ca Directiva 2004/81 să poată recunoaște alte drepturi decât cele care le sunt conferite acestor resortisanți ai unor țări terțe în temeiul calității lor de solicitanți de protecție internațională, având în vedere, printre altele, nevoile specifice legate de situația lor de vulnerabilitate deosebită, cum sunt nevoile în materie de securitate și de protecție din partea autorităților naționale prevăzute la articolul 7 alineatul (2) din această directivă.

– *Cu privire la fond*

- 53 Prin intermediul celei de a doua întrebări, instanța de trimitere solicită în esență să se stabilească dacă articolul 6 alineatul (2) din Directiva 2004/81 trebuie interpretat în sensul că în sfera noțiunii de „măsură de îndepărtare” intră măsura prin care se efectuează transferul unui resortisant al unei țări terțe de pe teritoriul unui stat membru către cel al unui alt stat membru, în temeiul Regulamentului Dublin III.
- 54 În această privință trebuie să se observe că Directiva 2004/81 nu definește noțiunea de „măsură de îndepărtare” și nu cuprinde nicio trimitere expresă la dreptul statelor membre pentru a stabili sensul său și domeniul său de aplicare. Trebuie, așadar, să se dea o interpretare autonomă și uniformă a acestei noțiuni, în sensul Directivei 2004/81 (a se vedea în acest sens Hotărârea din 15 aprilie 2021, *The North of England P & I Association*, C-786/19, EU:C:2021:276, punctul 49).

- 55 Potrivit unei jurisprudențe constante a Curții, în vederea interpretării unei dispoziții de drept al Uniunii, trebuie să se țină seama nu numai de formularea acesteia, ci și de contextul ei și de obiectivele urmărite de reglementarea din care face parte această dispoziție (Hotărârea din 1 august 2022, Vyriausioji tarnybinės etikos komisija, C-184/20, EU:C:2022:601, punctul 121 și jurisprudența citată).
- 56 În această privință trebuie arătat că, din punct de vedere literal, termenul „îndepărtare”, în sensul său obișnuit, nu permite să se stabilească dacă teritoriul pe care îl părăsește persoana care urmează să fie îndepărtată este cel al statului membru care adoptă măsura de îndepărtare în cauză sau cel al Uniunii Europene în ansamblul său. Cu toate acestea, din obiectivele urmărite de Directiva 2004/81, precum și din contextul în care se înscrie articolul 6 alineatul (1) din aceasta rezultă că măsura a cărei executare este interzisă în temeiul acestui articol este cea prin care se dispune ca persoana respectivă să părăsească teritoriul statului membru în cauză.
- 57 În ceea ce privește, în primul rând, obiectivele Directivei 2004/81, reiese printre altele din cuprinsul articolului 1, precum și din considerentele sale (2), (4) și (11) că această directivă urmărește dublul obiectiv de a concentra eforturile pentru depistarea și dezmembrarea rețelelor criminale și de a proteja în același timp drepturile victimelor traficului de ființe umane, permițând acestor victime, pentru o anumită perioadă, în special să reflecteze asupra posibilității de a coopera cu autoritățile polițienești și judiciare naționale în cadrul combaterii unei asemenea infracțiuni.
- 58 În conformitate cu acest dublu obiectiv de protecție a drepturilor victimei traficului de ființe umane și de contribuție la eficacitatea urmăririi penale, Directiva 2004/81 a instituit perioada de gândire prevăzută la articolul 6 alineatul (1) din aceasta, care, așa cum prevede această dispoziție, urmărește să garanteze posibilitatea resortisanților țărilor terțe în cauză să se poată recupera și să se sustragă influenței autorilor infracțiunilor ale căror victime sunt sau au fost, astfel încât acești resortisanți să fie în măsură să decidă în cunoștință de cauză să coopereze sau să nu coopereze cu autoritățile competente.
- 59 Tot în raport cu acest dublu obiectiv, în perioada de gândire, articolul 6 alineatul (2) din Directiva 2004/81 impune statului membru pe teritoriul căruia se află persoana în cauză, pe de o parte, să satisfacă mai ales nevoile esențiale ale acesteia din urmă, acordându-i tratamentul prevăzut la articolul 7 din această directivă, și, pe de altă parte, să renunțe la executarea oricărei măsuri de îndepărtare în această perioadă, autorizând temporar persoana vizată să rămână pe teritoriul respectiv, „până la pronunțarea autorităților competente”. După cum a arătat domnul avocat general în esență la punctul 69 din concluzii, cele două cerințe sunt legate, întrucât măsurile de asistență și de ajutor prevăzute la articolul 7 din Directiva 2004/81 care trebuie asigurate în perioada de gândire nu pot fi pe deplin realizate dacă persoana în cauză a părăsit teritoriul statului membru în cauză.
- 60 A considera că în perioada de gândire menționată „măsura de îndepărtare” prevăzută la articolul 6 alineatul (2) din Directiva 2004/81 și a cărei executare este interzisă nu ar acoperi o decizie de transfer către un alt stat membru adoptată în aplicarea Regulamentului Dublin III ar fi, așadar, de natură să compromită realizarea dublului obiectiv urmărit de această directivă.
- 61 Într-adevăr, pe de o parte, executarea unei asemenea decizii de transfer în perioada de gândire prevăzută la articolul 6 alineatul (1) din Directiva 2004/81 ar conduce la îndepărtarea victimei traficului de ființe umane de serviciile de asistență specializate la care a putut găsi un sprijin și

astfel la încetarea tratamentului care i-a fost acordat în acest stat membru în temeiul articolului 7 din Directiva 2004/81, ceea ce ar dăuna recuperării acestei victime și, în consecință, ar accentua vulnerabilitatea sa.

- 62 Pe de altă parte, executarea unei asemenea decizii într-o etapă timpurie a perioadei de gândire acordate victimei traficului de ființe umane ar fi de natură să aducă atingere cooperării acestei victime la ancheta penală și/sau la procedura jurisdicțională. Astfel, transferul respectivei victime către un alt stat membru înainte chiar ca aceasta să fi putut să se pronunțe, în perioada de gândire de care beneficiază, cu privire la voința sa de a coopera la această anchetă și/sau la această procedură nu numai că ar priva autoritățile competente de o mărturie care ar putea fi deosebit de utilă pentru urmărirea penală a autorilor infracțiunii în cauză, ci ar conduce, în mod paradoxal, la îndepărtarea persoanei în cauză de pe teritoriul statului membru competent, deși ea ar trebui să fie prezentă în acest stat pentru a participa, în toată măsura necesară, la ancheta și/sau la procedura respectivă.
- 63 În ceea ce privește, în al doilea rând, contextul în care se înscrie perioada de gândire prevăzută la articolul 6 alineatul (1) din Directiva 2004/81, trebuie amintit că, în conformitate cu articolul 5 din aceasta, autorităților competente ale statului membru în cauză le revine față de victima traficului de ființe umane o obligație de informare prealabilă cu privire la „posibilitățile oferite de [această directivă]”. Printre aceste posibilități figurează nu numai aceea de a beneficia de această perioadă de gândire, ci și aceea de a primi măsurile de asistență și de ajutor prevăzute la articolul 7 din Directiva 2004/81 și, în anumite condiții, de a i se elibera un permis de ședere temporară, în temeiul articolului 8 din această directivă, care, potrivit considerentului (9), trebuie să reprezinte pentru victimă o „incitare suficientă” de a coopera cu autoritățile competente.
- 64 Or, așa cum a arătat domnul avocat general în esență la punctul 67 din concluzii, această obligație de informare ar fi lipsită de efect util dacă statul membru în cauză ar fi autorizat ca în perioada de gândire prevăzută la articolul 6 alineatul (1) din Directiva 2004/81 să transfere persoana interesată către un alt stat membru, deși statul membru în cauză s-a angajat să îi acorde în această perioadă beneficiul măsurilor sus-menționate, precum și eliberarea unui permis de ședere temporară pe teritoriul său, cel târziu la expirarea acestei perioade, atunci când sunt îndeplinite condițiile prevăzute la articolul 8 din această directivă.
- 65 Interpretarea care precedă nu poate fi repusă în discuție de examinarea Directivelor 2001/40 și 2004/38, menționate de instanța de trimitere. Într-adevăr, este suficient să se constate că aceste directive, care nu oferă ele însele nicio definiție a noțiunii de „măsură de îndepărtare”, nu permit să se tragă concluzii univoce cu privire la sfera geografică a unei asemenea noțiuni, în sensul Directivei 2004/81. Argumentul, invocat de guvernul german, care se sprijină printre altele pe Directiva 2001/40 și potrivit căruia noțiunea de „măsură de îndepărtare” ar fi de regulă utilizată în relațiile cu țările terțe este, din punct de vedere strict literal, infirmat de utilizarea acestei noțiuni în special la articolul 28 din Directiva 2004/38 care este evident că nu vizează decât îndepărtarea de pe teritoriul unui stat membru, iar nu îndepărtarea de pe teritoriul Uniunii în ansamblul său. În plus, nici Directiva 2004/81 nu face referire la dispozițiile Regulamentului nr. 343/2003, care era în vigoare la data adoptării acesteia din urmă și care începând de la 18 iulie 2013 a fost abrogat și înlocuit de Regulamentul Dublin III, care de altfel nu menționează nici el această din urmă directivă.

66 Având în vedere ansamblul considerațiilor care precedă, este necesar să se răspundă la a doua întrebare că articolul 6 alineatul (2) din Directiva 2004/81 trebuie interpretat în sensul că în sfera noțiunii de „măsură de îndepărtare” intră măsura prin care se efectuează transferul unui resortisant al unei țări terțe de pe teritoriul unui stat membru către cel al unui alt stat membru, în temeiul Regulamentului Dublin III.

Cu privire la a treia întrebare

67 Prin intermediul celei de a treia întrebări, instanța de trimitere solicită în esență să se stabilească dacă articolul 6 alineatul (2) din Directiva 2004/81 trebuie interpretat în sensul că se opune ca o decizie de transfer, luată în temeiul Regulamentului Dublin III, al unui resortisant al unei țări terțe să fie adoptată sau executată sau ca măsurile pregătitoare pentru executarea acesteia să fie inițiate în perioada de gândire prevăzută la articolul 6 alineatul (1) din această directivă.

68 Potrivit articolului 6 alineatul (2) din Directiva 2004/81, în această perioadă de gândire „nicio măsură de îndepărtare nu poate fi executată” împotriva resortisanților țărilor terțe în cauză.

69 Prin urmare, având în vedere modul său de redactare, articolul 6 alineatul (2) din Directiva 2004/81 nu interzice adoptarea nici a unei măsuri de îndepărtare, nici a oricărei alte măsuri pregătitoare pentru executarea acesteia.

70 Ținând seama de răspunsul dat la a doua întrebare, această dispoziție se opune, așadar, numai ca, în perioada de gândire acordată în conformitate cu articolul 6 alineatul (1) din această directivă, să fie executată o decizie de transfer, adoptată în temeiul Regulamentului Dublin III, împotriva resortisanților țărilor terțe care intră în domeniul de aplicare al directivei menționate.

71 Cu toate acestea, așa cum a arătat domnul avocat general în esență la punctul 88 din concluzii, este important ca, la adoptarea unor măsuri pregătitoare pentru executarea deciziei de transfer în perioada de gândire prevăzută la articolul 6 alineatul (1) din Directiva 2004/81, autoritățile naționale competente să nu compromită realizarea dublului obiectiv, amintit la punctul 58 din prezenta hotărâre, pe care îl urmărește această dispoziție. Prin urmare, deși adoptarea unor măsuri pregătitoare pentru executarea acestei decizii în această perioadă de gândire nu este interzisă, ea nu poate lipsi totuși de efect util o atare perioadă, aspect a cărui verificare va reveni instanței de trimitere în cauza principală. Aceasta ar putea fi situația în special dacă măsurile pregătitoare pentru executarea unei asemenea decizii constau în luarea în custodie publică a victimei traficului de ființe umane, în scopul transferului său, astfel de măsuri pregătitoare nepermițând, printre altele, acesteia, având în vedere vulnerabilitatea sa, nici să se recupereze, nici să decidă în deplină cunoștință de cauză dacă să coopereze cu autoritățile competente ale statului membru pe teritoriul căruia este prezentă.

72 Trebuie adăugat că o astfel de interpretare a articolului 6 alineatul (2) din Directiva 2004/81 nu este de natură să compromită respectarea termenelor clar definite și relativ scurte în care este încadrată procedura administrativă de transfer al responsabilității examinării cererii de protecție internațională către statul membru solicitat, în temeiul dispozițiilor Regulamentului Dublin III.

73 În acest sens, rezultă, mai întâi, din cuprinsul punctului 69 din prezenta hotărâre că acordarea unei perioade de gândire unui solicitant de protecție internațională nu împiedică statul membru pe teritoriul căruia se află acesta să prezinte în această perioadă de gândire cererea de preluare a

acestui solicitant de către un alt stat membru, în conformitate cu articolul 21 alineatul (1) din acest regulament, și, în cazul acceptării de către acesta din urmă, să adopte în perioada de gândire menționată o decizie de transfer către statul membru astfel solicitat.

- 74 În continuare, este adevărat că, în conformitate cu articolul 29 alineatele (1) și (2) din regulamentul menționat, statul membru solicitant dispune, pentru a efectua transferul solicitantului, de un termen de șase luni de la acceptarea cererii de preluare sau de la adoptarea hotărârii definitive privind apelul împotriva deciziei de transfer sau revizuirea în fapt și în drept a acestei decizii, atunci când efectul suspensiv există în conformitate cu articolul 27 alineatul (3) din același regulament, în caz contrar statul membru solicitat fiind exonerat de obligația de a prelua persoana în cauză, responsabilitatea transferându-se statului membru solicitant (a se vedea în acest sens Hotărârea din 26 iulie 2017, A.S., C-490/16, EU:C:2017:585, punctele 46, 57 și 58).
- 75 Cu toate acestea, în ceea ce privește Directiva 2004/81, trebuie amintit că, astfel cum prevede articolul 6 alineatul (1) al doilea paragraf din aceasta, începutul și durata perioadei de gândire prevăzute de această dispoziție se stabilesc în conformitate cu legislația internă.
- 76 În consecință, statelor membre le revine sarcina de a asigura un punct de echilibru între durata perioadei de gândire pe care o acordă victimelor traficului de ființe umane pe teritoriile lor și respectarea termenului prevăzut la articolul 29 alineatele (1) și (2) din Regulamentul Dublin III pentru a garanta corelarea corectă și menținerea efectului util al acestor instrumente.
- 77 Având în vedere ansamblul considerațiilor care precedă, este necesar să se răspundă la a treia întrebare că articolul 6 alineatul (2) din Directiva 2004/81 trebuie interpretat în sensul că se opune ca o decizie de transfer, adoptată în temeiul Regulamentului Dublin III, al unui resortisant al unei țări terțe să fie executată în perioada de gândire garantată la alineatul (1) al acestui articol 6, însă nu se opune adoptării unei astfel de decizii și nici măsurilor pregătitoare pentru executarea ei, cu condiția ca aceste măsuri pregătitoare să nu priveze de efect util o asemenea perioadă de gândire, aspect a cărui verificare este de competența instanței trimitere.

Cu privire la prima întrebare

- 78 Prin intermediul primei întrebări, instanța de trimitere solicită în esență să se stabilească dacă, în lipsa unei măsuri de transpunere în dreptul național, articolul 6 alineatul (1) din Directiva 2004/81 trebuie interpretat în sensul că, pe de o parte, perioada de gândire pe care o prevede această dispoziție începe de drept din momentul în care resortisantul în cauză al unei țări terțe informează autoritățile naționale competente că este sau a fost victima traficului de ființe umane și, pe de altă parte, încetează de drept după ce resortisantul respectiv a depus o plângere pentru motivul că a fost victima traficului de ființe umane sau, dimpotrivă, a informat aceste autorități naționale că renunță la depunerea unei asemenea plângeri.
- 79 În speță, după cum reiese din expunerea faptelor aflate la originea litigiului principal, astfel cum a fost rezumată această expunere la punctele 23-30 din prezenta hotărâre, autoritățile naționale competente nu l-au informat niciodată înainte de adoptarea deciziei de transfer din 12 august 2019 pe reclamantul din litigiul principal, care afirmase anterior că fusese victima traficului de ființe umane, declarase că dorește să depună o plângere în acest sens și arătase că îl recunoscuse pe unul dintre autorii acestei infracțiuni într-un centru de primire din Țările de Jos, despre posibilitățile oferite de Directiva 2004/81, inclusiv posibilitatea de a beneficia de perioada de gândire prevăzută la articolul 6 alineatul (1) din această directivă, și nici nu i-au acordat o asemenea perioadă de gândire reclamantului din litigiul principal.

- 80 Cu toate acestea, trebuie arătat că, după cum reiese din indicațiile furnizate de instanța de trimitere, litigiul principal privește legalitatea deciziei din 12 august 2019 de a-l transfera pe reclamantul din litigiul principal în Italia în temeiul Regulamentului Dublin III. Or, așa cum s-a arătat la punctul 77 din prezenta hotărâre, Directiva 2004/81 nu se opune adoptării unei decizii de transfer în perioada de gândire prevăzută la articolul 6 alineatul (1). Prin urmare, chiar dacă s-ar presupune că o asemenea perioadă de gândire ar fi trebuit să îi fie acordată reclamantului din litigiul principal, iregularitatea săvârșită de autoritățile neerlandeze prin neacordarea în speță a unei astfel de perioade de gândire nu ar putea afecta legalitatea deciziei de transfer, atacată în fața instanței de trimitere, întrucât articolul 6 din Directiva 2004/81 se opune numai executării unei asemenea decizii atunci când resortisantului țării terțe nu i s-a acordat perioada de gândire la care avea dreptul în temeiul acestui articol 6.
- 81 Rezultă de asemenea din cuprinsul punctului anterior că, în vederea controlului legalității deciziei din 12 august 2019, un răspuns la întrebarea de la ce moment și până la ce dată ar fi trebuit acordată o perioadă de gândire reclamantului din litigiul principal ar echivala cu formularea de către Curte a unei opinii consultative cu privire la o chestiune pur ipotetică.
- 82 Or, conform unei jurisprudențe constante, nu este de competența Curții să formuleze opinii consultative cu privire la chestiuni generale sau ipotetice (Hotărârea din 16 iulie 1992, Meilicke, C-83/91, EU:C:1992:332, punctul 25, și Hotărârea din 8 iunie 2017, OL, C-111/17 PPU, EU:C:2017:436, punctul 33).
- 83 În consecință, este necesar să se constate că nu este de competența Curții să răspundă la prima întrebare.

Cu privire la cheltuielile de judecată

- 84 Întrucât, în privința părților din litigiul principal, procedura are caracterul unui incident survenit la instanța de trimitere, este de competența acesteia să se pronunțe cu privire la cheltuielile de judecată. Cheltuielile efectuate pentru a prezenta observații Curții, altele decât cele ale părților menționate, nu pot face obiectul unei rambursări.

Pentru aceste motive, Curtea (Camera a patra) declară:

- 1) Articolul 6 alineatul (2) din Directiva 2004/81/CE a Consiliului din 29 aprilie 2004 privind permisul de ședere eliberat resortisanților țărilor terțe care sunt victime ale traficului de persoane sau care au făcut obiectul unei facilitări a imigrației ilegale și care cooperează cu autoritățile competente**

trebuie interpretat în sensul că

în sfera noțiunii de „măsură de îndepărtare” intră măsura prin care se efectuează transferul unui resortisant al unei țări terțe de pe teritoriul unui stat membru către cel al unui alt stat membru, în temeiul Regulamentului (UE) nr. 604/2013 al Parlamentului European și al Consiliului din 26 iunie 2013 de stabilire a criteriilor și mecanismelor de determinare a statului membru responsabil de examinarea unei cereri de protecție internațională prezentate într-unul dintre statele membre de către un resortisant al unei țări terțe sau de către un apatrid.

2) Articolul 6 alineatul (2) din Directiva 2004/81

trebuie interpretat în sensul că

se opune ca o decizie de transfer, adoptată în temeiul Regulamentului nr. 604/2013, al unui resortisant al unei țări terțe să fie executată în perioada de gândire garantată la alineatul (1) al acestui articol 6, însă nu se opune adoptării unei astfel de decizii și nici măsurilor pregătitoare pentru executarea ei, cu condiția ca aceste măsuri pregătitoare să nu priveze de efect util o asemenea perioadă de gândire, aspect a cărui verificare este de competența instanței trimitere.

Semnături